

ת"פ 22125/01/20 - מדינת ישראל נגד יהונתן דוד

בית משפט השלום בטבריה

24 דצמבר 2020

ת"פ 22125-01-20 מדינת ישראל נ' משה דוד (אסיר)

בפני כב' סגן נשיא, השופט ניר מישורי לב טוב
המאשימה
מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

יהונתן דוד (אסיר)

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד תומר בן חמו

מטעם הנאשם: באמצעות ויעוד חזותי

גזר דין

הערת בית משפט: נוכח הוראות תקנות שעת חירום (דיוני מעצרים), התש"ף - 2020 הדיון מתקיים באמצעות וידאו קונפרנס שעה שהחשוד שוהה בכלא גלבוע ולאחר שזוהה באמצעות מספר תעודת הזהות שמסר.

כתב האישום:

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") וניסיון לתקיפת עובד ציבור - עבירה לפי סעיף 382א'(א) + 29 לחוק העונשין.

בכתב האישום נרשם כי הנאשם במועד הרלבנטי לכתב האישום היה אסיר בכלא שיטה (להלן: "הכלא").

עוד מיוחס לנאשם כי בתאריך 25.11.19 בשעה 08:00 או בסמוך לכך, בתא ההמתנות בכלא, סירב הנאשם לבקשתו של מפקד המשמרת פארס זאהר (להלן: "מפקד המשמרת", "העד זאהר" בהתאמה) ללבוש מדי אסיר ולצאת לנסיעה לבית המשפט.

בהמשך לכך, הגיע למקום ענאד בריק קצין האג"מ (להלן: "קצין האג"מ", "העד בריק" בהתאמה) והסביר לנאשם כי הוא חייב ללבוש מדי אסיר. בתגובה לכך, הנאשם סירב וצעק "אתם מזיינים פה סוהרות". קצין

האג"מ הסביר לנאשם שיעלה לפוסטה רק במדים והנאשם בתגובה איים על קצין האג"מ באומרו: "אני אוריד לך את הראש עם גרזן ואגיע למשפחה שלך" וכן התקרב אליו והושיט ידיו לעברו במטרה לתקוף אותו אך קצין האג"מ התחמק מהנאשם ובוצעה השתלטות על הנאשם על ידי קצין האג"מ ומפקד המשמרת.

לאור האמור לעיל, במעשיו המתוארים לעיל, איים הנאשם בפגיעה שלא כדין בגופו ובחירותו של קצין האג"מ וזאת במטרה להפחידו או להקניטו וכן ניסה לתקוף את קצין האג"מ שהינו עובד ציבור והתקיפה קשורה למילוי חובתו או תפקידו של קצין האג"מ.

ייצוג הנאשם :

בדיון יום 9.9.20 ביקש ב"כ הנאשם לשחרר הסניגוריה הציבורית מייצוג הנאשם בתיק בשל היעדר שיתוף פעולה מצד הנאשם אך בשל דיווח שב"ס כי הנאשם השתולל וניסה ליצור מהומה לא ניתן היה להביאו לעמדת ההיוועדות החזותית בכלא ולקבל תגובתו לבקשת בא כוחו.

בדיון יום 17.9.20 (ולאחר שהנאשם סירב משך שלושה דיונים רצופים לצאת את תאו לצורך השתתפות בדיון באמצעות היוועדות חזותית) ולאחר שמונה כאמור לנאשם סניגור ציבורי לייצגו בהליך זה הודיע הנאשם כי רוצה לייצג את עצמו ולא להיות מיוצג בידי הסניגוריה הציבורית ובכלל. לשאלת בית המשפט מדוע אינו רוצה להיות מיוצג בידי הסניגוריה הציבורית, השיב כי "כל התיק הוא מפוברק. ממה שראיתי מכתב האישום, אני רוצה לשחרר את עו"ד מוסקוביץ, אין לי מה לדבר איתו. אני מייצג את עצמי. לא רוצה עורך דין שייצג אותי. אני מבין שאני זכאי לייצוג מטעם המדינה, אני רוצה לייצג את עצמי, גם לאחר שבית המשפט מסביר לי שמחובתי להיות מיוצג. אני מבין את המאסר בפועל שמבקשת המדינה, בחופף ובמצטבר. תראה איך אוציא אותם שקרנים."

לאור הצהרתו העקבית של הנאשם הוריתי לאחר שהוסבר לנאשם שוב ושוב, כי זכותו למינוי סניגור ציבורי או להסדיר ייצוג משפטי באופן פרטי, והנאשם שב וחזר על בקשתו לשחרר הסניגוריה הציבורית מייצוג ולאור עמדתו העקבית והעיקשת של הנאשם שלא לשתף פעולה עם הסניגוריה הציבורית ושלא להיות מיוצג על ידי הסניגוריה הציבורית למרות שהובהרה לו זכותו ולרבות עמדת המאשימה למאסר בפועל, הוריתי על שחרור הסניגוריה הציבורית מייצוג הנאשם בתיק זה.

עוד הובהר לנאשם כי באם יבקש לעשות כן, יוכל לבקש מינוי סניגור ציבורי בהמשך ההליך.

בפתח ישיבת שמיעת הראיות ביום 8.11.20 שב והצהיר הנאשם כי לאחר שבית המשפט מסביר לו שוב זכותו להיות מיוצג ע"י הסניגוריה הציבורית לאור עמדת המאשימה למאסר בפועל השיב כי עדיין לא רוצה להיות מיוצג, הוא קיבל את חומר החקירה, לא הביא אותו כי לא חשב שצריך ואישר כי קיבל מידי התובע העתק של עדות עדי התביעה בטרם שמיעת עדותם באולם בית המשפט.

לאור עמדתו של הנאשם גם בדיון זה שלא להיות מיוצג, הוריתי כי הדיון יתקיים ללא שהנאשם מיוצג בהליך

בפניי, תוך שהובהר לנאשם כי עמדת המאשימה הינה להטלת מאסר בפועל במצטבר לכל עונש מאסר אחר באם יורשע בדין.

בתום שמיעת ראיות הצדדים הורשע הנאשם במסגרת הכרעת הדין אשר ניתנה ביום 16.12.20.

עיקרי הכרעת הדין

בית המשפט מצא כי יש להרשיע הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו לאחר שנמצא כי הנאשם ביצע עבירות האיומים והניסיון לתקיפת עובד ציבור מעבר לכל ספק סביר. במסגרת הכרעת הדין נקבע על ידי בית המשפט כי עדויות עדי התביעה נמצאו מהימנות, מחזקות האחת את השניה וזאת אל מול גירסת הנאשם אשר לא נמצאה מהימנה, נמצאה רצופות סתירות פנימיות וסתירות אל מול גרסאות עדי התביעה וזו כלפי זו.

2. טענות המאשימה לעונש:

א. ב"כ המאשימה הגיש גיליון הרשעות קודמות (ת/3). לנאשם 12 הרשעות קודמות כאשר שתי האחרונות בבית המשפט השלום באר שבע שם הוטל עליו מאסר מותנה למשך 3 חודשים, והקודם לו גזר דין של בית המשפט השלום טבריה שם הוטל עליו מאסר מותנה של 6 חודשים שאותו גם מבקשת המאשימה להפעיל.

בגזרי הדין ובעיקר בבית המשפט השלום בטבריה, עונש המאסר שהוטל עליו נקבע כי ירוצה כולו בחופף למאסר אותו מרצה. הנאשם במהלך עדותו בבימ"ש העיד על עצמו כאדם שאינו נוהג באלימות כלפי סוהרים וחלק מהחומר הוגש לבית המשפט במהלך ניהול התיק.

בכתב אישום בבאר שבע צורפו 3 תיקים, שהם עבירות כלפי אנשי שב"ס בכלא.

ב"כ המאשימה הגיש אסופת גזרי דין בגינם נדון הנאשם שבפניי בגין עבירות אלימות פיסית

ומילולית אשר בוצעו כנגד סוהרים ואסירים בעת תקופת מאסרו (ת/4 - ת/12).

ב. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות והעדת כל העדים בעבירה של איומים כלפי קצין האג"ם בבית הסוהר וניסיון תקיפה. הערך המוגן בעבירות איומים בתוך כותלי בית הסוהר הנו הגנה על שלמות גופו של הפרט שלא יופנה כלפיו מלל מאיים שיהיה בו כדי להפחידו. במיוחד כאשר מדובר בעבירות כלפי סוהרים תוך פגיעה בסדר הציבורי ובאפשרותם של הסוהרים לבצע תפקידם הציבורי נאמנה. לעניין מתחם העונש ההולם, הפנה למספר פסקי דין: ת.פ. 2158-03-14 שם בית המשפט קבע מתחם של מספר חודשים עד 12 חודשים והטיל 7 חודשי מאסר בגין שתי עבירות איומים, ת.פ. 2434-06-16 שם בית המשפט קבע מתחם של עד שלושה חודשים וזאת לנאשם שלקח אחריות והודה במיוחס לו בעבירה

אחת בודדה. בערעור שהוגש בית המשפט קיבל את הערר והטיל מאסר בפועל של 7 חודשים.

- ג. מעשיו של הנאשם פוגעים וזורעים פחד בקרב אחרים שממלאים את תפקידם ואינטראקציה יום יומית עם אסירים ואיומים כאלה עשויים להרתיע אותם מלבצע תפקידם נאמנה.
- ד. יש לקחת בחשבון את העובדה שמדובר בנאשם שלחובתו עבר פלילי מכביד. הוגשו 11 כתבי אישום על עבירות שביצע בכלא, מרביתם כנגד אנשי צוות, כשהוא שפוט לתקופות ארוכות וממשיך בהתנהלותו האלימה.
- ה. ב"כ המאשימה הפנה לרע"פ 4935/17 שפדיה סימנדיוב, שם הורשע הנאשם בגין עבירות איומים נגד אנשי שב"ס ונקבע מתחם של עד 18 חודשים במצטבר לעונש שאותו מרצה.
- ו. נוכח עברו המאוד מכביד של הנאשם והמעשים המיוחדים לו מתחם העונש ההולם בעבירה בה הורשע, נע בין 10 חודשים ל-24 חודשי מאסר לצד מאסר על תנאי ארוך ומרתיע שיחל מיום מתן גזר הדין תוך הפעלה במצטבר של המאסרים על תנאי שתלויים ועומדים נגדו.
- ז. לעניין הצטברות מאסרים מותנים, לנאשם שני מאסרים מותנים, הפנה להוראות סעיף 58 לחוק העונשין. המאשימה מפנה לפסיקה הענפה המורה כי ברירת המחדל היא שעונש מאסר על תנאי ירוצה במצטבר- עפ"ג חיפה 15-04-38043 מ"י נגד עאמר חאמד וכן לרע"פ 5200/07 ירון בן חמו נגד מ"י וכן ע"פ 5458/11 אברג'יל וע"פ 4665/03 כאשר במקרה שבפנינו אין כל טעמים מיוחדים לחפיפת העונשים.
- ח. נוכח העובדה שהנאשם בחר לנהל את תיקו ולא לקח אחריות על מעשיו, מבוקש להפעיל את המאסרים מותנים במצטבר לעונש מאסר ברף העליון אותו הציג בטיעוניו, וכן מאסר על תנאי שיחל מיום מתן גזר הדין נוכח העובדה כי שב ומבצע עבירות נגד סוהרים במאסרו.

טיעוני הנאשם לעונש:

הנאשם ביקש לחנון אותו, הוא כבר מרצה עונש מאסר בן 8 שנים, לא יודע מה רוצים ממנו, מבקש להפעיל את המאסר על תנאי בחופף. הוא אמור להשתחרר בשנת 2026. לדבריו הוא התבגר מאז שביצע את העבירות בשנת 2014 עד 2016 ולא יחזור על זה שוב. הוא כבר יכול היה להשתחרר, מבקש להתחשב במצבו, נמצא בבית סוהר גלבו. אם יקבל בחופף יעלה לוועדת שליש באפריל הקרוב.

דין והכרעה:

גזירת הדין על פי תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

1. גזירת דין מורכבת משלושה שלבים עיקריים כלהלן:

א. קביעת מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג לחוק העונשין).

ב. בחינה האם יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם בין לקולא ובין לחומרא

(שיקום, הגנה על שלום הציבור).

ג. קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג(ב) לחוק

העונשין).

2. על פי הוראת סעיף 40ג לחוק העונשין, בשעה שהורשע הנאשם בגין כמה עבירות, יש לבחון תחילה האם מדובר באירועים נפרדים, וככל שבית המשפט מגיע למסקנה שהאירועים נפרדים, יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אחד מהאישומים בנפרד. לעומת זאת, כאשר העבירות בגין הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד, יקבע בית המשפט מתחם ענישה הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו.

במקרה דנן מדובר בביצוע העבירות במועד אחד כנגד מתלונן אחד ומכאן כי יש לראות במקרה זה אירוע אחד ולקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד.

השלב הראשון - קביעת מתחם העונש ההולם

לצורך קביעת העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בשיקולים שלהלן:

א. הערך החברתי שנפגע מביצוע עבירה ובמידת הפגיעה בו.

ב. מדיניות הענישה הנהוגה.

ג. נסיבות הקשורות בביצוע עבירה ומידת אשמו של הנאשם.

א. **הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה וממידת הפגיעה בו**

עבירת ניסיון לתקיפת עובד ציבור פוגעת בערכים של שמירה על כבוד האדם, שלמות גופו ותחושת הביטחון שלו וכן ביכולתו לנהל חיים מוגנים ושלווים. קל וחומר בשעה שעסקין בניסיון לתקיפתו של עובד ציבור בהקשר לפעולות שמבצע במסגרת תפקידו ויש לשמור ולהגן על הסדר הציבורי, שלטון החוק, שלמות גופם, כבודם וביטחונם של הממונים על אכיפת החוק.

ערך מוגן נוסף הרלוונטי לענייננו הינו הצורך וההכרח כי עובד ציבור יפעל לטובת הציבור לצורך קידום אינטרס הציבור מבלי שיאלץ לחשוש לשלמות הגוף, לחיים ולשלווה החיים שלו ושל בני משפחתו.

אפנה לעניין הערך המוגן לפסק דינו של כב' השופט ס' ג'ובראן מיום 30.12.09, ב-ע"פ 6642/09, **מדינת ישראל נגד סולטאן גביש**, שציין בין יתר הדברים כי:

"חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת, לא תאפשר פגיעה בנציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית.....". (שם, פסקה 9).

כב' השופט ס' ג'ובראן היפנה באותו פסק דין לע"פ 500/87 **בורוכוב נגד מדינת ישראל** (לא פורסם, 8.3.1988), בציינו שהציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק:

"וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד מבעלי אגרוף, מתוקפנים ומאיימים. לכן, הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו".

עבירות האיומים פוגעות בערכים של שמירה על כבוד האדם, שלמות גופו ותחושת הביטחון שלו וכן ביכולתו לנהל חיים מוגנים ושלווים. קל וחומר בשעה שעסקין באיומים המושמעים כנגד עובד ציבור בהקשר לפעולות שמבצע במסגרת תפקידו.

בית המשפט העליון עמד בשורה של פסיקות על הפסול שבביצוע עבירת האיומים כנגד עובדי ציבור הפוגעות בכבודם ושלומם.

ברע"פ 2019/11 **מיארה נגד מדינת ישראל (טרם פורסם)**, (22/3/2011) נקבע כי :

"אף לגופם של דברים, לחופש הביטוי מגבלות שבדין, וביניהן איומים והעלבת עובדי ציבור כבענייננו, כמו גם לשון הרע במקרים אחרים. המטיל אימה על הזולת אין הזולת צריך לפשפש ביכולותיו העתידות של המאיים כדי לברר אם יש ממש באיומים; ועובדי הציבור אינם צריכים להיחשף לחריצת לשון קללות, חרופים וגידופים מכל בר בי רב, שיקנה לו חסינות בשל חופש הביטוי. לבתי המשפט תפקיד גם בהגנה על כבודם"

על הערכים המוגנים בעבירת האיומים כנגד אנשי אכיפת החוק, לשם המחשה, עמד בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי חיפה) 20707-08-12 - בילל מצרי נ' מדינת ישראל, טרם פורסם, (06/12/2012):

"העבירות כנגד שוטרים, לרבות איומים, הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו ותקיפת שוטרים הינן עבירות הפוגעות בסדר הציבורי ובאושיות שלטון החוק. התנכלות לשוטרים בכל אחת מן העבירות הנ"ל פוגעת לא בשוטר עצמו אלא במשטרת ישראל כולה, בתדמיתה, וביכולת הרתעתה כמי שמופקדת על אכיפת שלטון החוק."

אין להשלים עם איומים על שוטרים. מי שמאיים על שוטרים מנסה להכניס בהם פחד ואימה, דבר העלול להשפיע על אופן תפקודם ובכך לפגוע בציבור ובבטחונו.

על שום כך, שומה על מערכת בתי המשפט לענוש את המאיימים על שוטרים באופן ההולם את חומרת העבירה כדי להביא לשירוש התופעה."

הפגיעה המצטברת בערכים המוגנים במקרה זה הינה ברף בינוני שעה שהנאשם ביקש לשבש פעולת רשויות אכיפת החוק, סירב למלא אחר הוראות הסוהרים לצורך הוצאתו לדיון בבית המשפט וזאת בדרך של איומים בפגיעה בסוהר וניסיון לתוקפו.

ב. מידת האשם, מידת הנזק והתכנון המוקדם

בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין, מטרתו של סימן א1 "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" לקבוע את העקרונות והשיקולים המנחים בענישה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם, כדי שבית המשפט יקבע את העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה.

העיקרון המנחה בענישה הוגדר בסעיף 40ב לחוק העונשין:

"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה, בנסיבותיו, ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (בסימן זה - העיקרון המנחה)".

סימן א1 קובע בסעיף 40ט, כי בקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה, יתחשב

בית המשפט בהתקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, המפורטות להלן, ובמידה שבה התקיימו, ככל שסבר שהן משפיעות על חומרת מעשי העבירה ועל אשמו של הנאשם.

סעיף 40ט מונה לעניין הנסיבות הנזכרות לעיל, **הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע**

העבירה ונזק שנגרם מביצוע העבירה.

לעניין מידת הנזק קובע סעיף 40ג(א), כי בית המשפט יתחשב בערך החברתי שנפגע

מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות

בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט.

מידת האשם של הנאשם במקרה זה הינה מלאה. לא קדמה כל התגרות מצד המתלוננים, אנשי שירות בתי הסוהר. להיפך הוא הנכון. מהכרעת הדין בעניינו של הנאשם עולה בבירור כי האחרונים ניסו לבצע תפקידם ולהניא הנאשם ממעשיו עד רגע ביצוע העבירות כנגדו. זאת ועוד, טענת הנאשם כי הוכה ונחבל במהלך האירוע נדחתה במסגרת קביעות בית המשפט בהכרעת הדין.

אמנם לא נטען בפני כי איומיו של הנאשם והניסיון לתקיפת הסוהר צלחו וכי "זכה" לשינוי בתכנית להביאו לדיון המשפטי אך יש בביצוע עבירות אלו נזק פוטנציאלי ביצירת הרתעה עתידית ופסולה כלפי עובדי ציבור הנדרשים להפעיל סמכותם כדין.

הגם שלא נטען לתכנון ארוך טווח מצד הנאשם בביצוע העבירות הרי שהתנגדותו העיקשת לשתף פעולה ולבצע הוראות הסוהרים מעידים על תכנון מוקדם ולו קצר מועד שעה שהתנגד במעשים ובאיומים להוצאתו לדיון בבית המשפט.

ג. **מדיניות הענישה הראויה, בגין העבירות שבה הורשע הנאשם, הינה מחמירה וכוללת**

הטלת עונשים מרתיעים:

1. כב' השופט ס' ג'ובראן הביע ברע"פ 1922/11 - יניב רחמימוב נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים (17/03/2011) את סלידתו מביצוע עבירות כנגד עובדי ציבור בכלל ואנשי משטרה בפרט תוך שהוא סוקר הפסיקה הנוהגת בנושא הענישה בעבירות אלו:

"הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, "וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד מבעלי אגרוף, מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו" (ע"פ 500/87 בורוכוב נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 8.3.1988)). בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם (רע"פ 2660/05 יוסף אונגרפלד נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 13.8.2008)). על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים (רע"פ 1860/07 נחמני נ' מדינת ישראל (14.6.2007)). ויפים לעניינו דברים שנאמרו ברע"פ 5940/06 גל נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 18.12.2006):

"המבקש תקף עובד ציבור ואף איים על חייו, אך ורק בשל העובדה שהחלטותיו של עובד הציבור לא תאמו לאינטרסים האישיים שלו. מדובר בהתנהגות נלוזה כנגד עובד ציבור אשר מילא את תפקידו. הנני מצדיק אפוא את החלטת בית-המשפט המחוזי להחמיר בעונשו של המבקש הן משום עברו הפלילי הכולל הרשעה בעבירה של תקיפת עובד ציבור, הן בשל האינטרס הציבורי הדורש, כי החוק יספק הגנה אפקטיבית על אנשי הציבור והן לאור הצורך החברתי, כי אלה האחרונים, יבצעו את תפקידם ללא כל מורא".

כן יפים לעניינו דברים שכתבתי ברע"פ 5579/10 קריה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 2.8.2010):

"יש לשוב ולהזכיר כי הדעת אינה סובלת שימוש בביטויים כה נלוזים ... ומעוררי חלחלה כנגד שוטרי משטרת ישראל, אשר עושים את עבודתם נאמנה למען שמירת הסדר הציבורי ובטחון הציבור, ואף מסכנים את חייהם לשם כך. איני יודע מאין לקח המבקש את החוצפה ועזות המצח להתנהג בדרך שכזו לשוטרים במהלך מילוי תפקידם. דבריו אינם מהווים רק פגיעה קשה ביותר בשוטרים עצמם אשר נמצאים שם כדי להבטיח את ביטחוננו, אלא יש בהם פגיעה קשה ביותר בשלטון החוק ובמדינה כולה, כפי שציין בית המשפט המחוזי. על התנהגות שכזו לא ניתן לעבור לסדר היום וחובה עלינו להכביד את ידינו כנגד מי שלוקחים חרות לעצמם לפגוע בצורה כה קשה בנציגי החוק במדינת ישראל. יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית".

2. ברע"פ 1825/11 - ראובן פינקו נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים דחה כבוד

השופט רובינשטיין בקשת רשות ערעור על חומרת העונש בעניינו של נאשם אשר נדון ל 7 חודשי מאסר בפועל בגין איומים על שופט.

3. **בע"פ (חיפה) 1292/06 - מדינת ישראל נ' ריקי פרץ, פורסם במאגרים המשפטיים החמיר בית המשפט בעונשה של נאשמת אשר איימה על תובע משטרתי מטעם המדינה, לא אימץ המלצות שירות המבחן והטיל עליה עונש מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים תוך אמירה כי :**

"לא ניתן לאפשר מצב בו שלוחי החברה, עליהם הוטל התפקיד לייצג את המדינה במלחמתה במפרי חוק, יהיו נתונים לאיומים על חייהם. חמור עוד יותר האיום על בני משפחה של אותם תובעים, שהם בוודאי אינם אחראיים למדיניות התביעה הכללית, לטוב או לרע."

4. **בע"פ (תל-אביב-יפו) 70003/06 - ויקטור דדוש נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים** דחה בית המשפט המחוזי ערעורו של נאשם אשר הורשע בגין עבירות הסגת גבול, איומים והעלבת עובד ציבור על חומרת העונש שהוטל עליו - 7 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים באומרו :

"אין גם כל ספק כי מטרתו היתה השגת טובת הנאה כלכלית, דהיינו להשפיע על ראש העיר לחזור בו מסגירת המזנון אותו הפעילו אשר ניתן לו בעבר כחלק מתהליך שיקום.. אין כל ספק בלבנו כי התנהגותו של המערער היתה במטרה להלך אימים על נציגי הציבור כדי להשיג את מבוקשו. התנהגות שכזו דורשת התייחסות עונשית מחמירה ומרתיעה... יש לדחות מכל וכל ולשרש את הטענה כי השמעת איומים להפוך שולחן הינה "אמירה של כל ישראלי ממוצע". גם העובדה כי המערער לא פגע פיזית באיש מהמאוימים - אין בה כדי להקל עמו. די באלימות המילולית ובאיומים הממשיים החוזרים מפי המערער ... בכדי להצביע על חומרת המעשים". בית המשפט אף מציין כי "הערתו המסיימת של בימ"ש קמא בגזר הדין, כי עונשו היה חמור בהרבה אילולא הנסיבות לקולא שניתן להם משקל כבד, הפן החיובי באופיו והחרטה שהביע - ראויה אף היא, מצביעה על שיקול דעת מאוזן ומקובלת אף עלינו."

5. **בע"פ (באר-שבע) 7040/05 - מדינת ישראל נ' ליברטי שמעון אליהו, פורסם במאגרים המשפטיים** הוחמר עונשו של נאשם אשר איים על ראש עיר באופן שהוטל עליו בנוסף לעונשים להם נדון בבית משפט קמא, גם עונש מאסר לתקופה של 4 חודשים תוך שבית המשפט המחוזי מציין בהחלטתו כי -

"בימים אלה כאשר האלימות גואה יש להטיל עונשים חמורים על אנשים המאיימים בכלל ועל עובדי ציבור בפרט למען יראו הם וזולתם וייראו... " וכי רק בשל העובדה כי מדובר בערכאת ערעור אין בית המשפט המחוזי ממצה הדין עם הנאשם."

6. ברע"פ 8253/11 לורנס נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים, מיום

4.12.11, בית המשפט העליון אישר את פסיקת בית המשפט המחוזי אשר החמיר בעונשו של נאשם אשר הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בשבע עבירות של איומים כלפי עובדות סוציאליות בכלא, בארבע עבירות של העלבת עובד ציבור ובהטרדה באמצעות מתקן בזק. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, העמיד את העונש על שנתיים מאסר בפועל (חלף 13 חודשי מאסר בפועל שגזר בית המשפט השלום).

7. בעפ"ג (מח' מרכז) 1608-01-08 עלאונה נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים,

(30.4.08), הורשע נאשם באיומים כלפי עובדים סוציאליים בכלא, ונדון ל- 8 חודשי

מאסר במצטבר לעונש שאותו ריצה באותה עת.

8. ברע"פ 4935/17 סימנדויב נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (24.8.17) אליו הפנתה

המאשימה בטיעוניה נדחתה בקשת המערער להקלה בעונש אשר הועמד על 18 חודשי מאסר בפועל שירוצה במצטבר לעונש מאסר שמרצה המערער וזאת לאחר שהורשע בביצוע 4 עבירות איומים כנגד אנשי שב"ס.

9. בעפ"ג 38392-02-19 (מחוזי נצרת) סימנדויב(אסיר) נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים

המשפטיים (25.6.19) לא התערב בית המשפט המחוזי בקביעת מתחם עונש הולם של 6 חודשי מאסר עד 18 חודשי מאסר בגין ביצוע עבירות איומים כנגד אנשי שב"ס. במקרה זה הופחת עונשו של הנאשם מ- 48 חודשי מאסר בפועל ל- 40 חודשים תוך חפיפתם החלקית של המאסרים על תנאי ובטל רכיב הקנס נוכח מאסר ממושך שמרצה הנאשם, היותו נתון בהפרדה מזה 6 שנים ומאסר שהוטל עליו בעת האחרונה לתקופה ממושכת בעבירות דומות.

ד. על פי הוראות סעיף 40 ח', לחוק העונשין התשל"ז - 1977, בקביעת מתחם הענישה ההולם שומה על

בית המשפט לבחון את יכולתו הכלכלית של הנאשם כחלק מהשיקולים לקביעת מתחם הענישה, ולמעשה, ניתן לומר כי באשר לעונש הקנס, קיימת אינדיוידואליות בקביעת מתחם העונש הנובעת מכך שבקביעת מתחם זה, אין בוחנים רק את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אלא גם את יכולתו הכלכלית של הנאשם.

הגם שלא הוגשו בפני אסמכתאות בנוגע למצבו הכלכלי של הנאשם אני יוצא מנקודת הנחה כי מצבו הכלכלי של הנאשם קשה בשעה שריצה ומרצה תקופות מאסר ארוכות מאחורי סורג ובריח ולא עבד עובר למעצרו האחרון.

ו. נוכח האמור לעיל, אני קובע בהתאם להוראות בהתאם לסעיף 40 יג' לחוק העונשין, כי מתחם העונש ההולם נע ממאסר בפועל החל מ - 4 חודשים שיכול וינשא בדרך של עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל וכן עונשים נלווים של מאסר מותנה והתחייבות כספית עד קנס ופיצוי למתלוננים.

שיקולים לסטייה לקולא ולחומרא ממתחם העונש ההולם :

שיקום הנאשם:

סעיף 40ד לחוק העונשין מורה כי בשלב שלאחר קביעת טווח הענישה הראוי בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם כאשר קיים סיכוי של ממש לשיקומו של הנאשם. לא הובאו בפני ראיות לעונש בגין שיקומו של הנאשם, אם בתקופת מעצרו, אם בתקופת מאסרו ואם בכוונתו המוכחת לשנות את דרכיו.

הנאשם לא ביקש כי יוגש בעניינו תסקיר שירות המבחן, לא הודה במיוחס לו, לא לקח אחריות על מעשיו ואף לא הביע חרטה או אמפטיה כלפי נפגע העבירה והינו אסיר לתקופה ממושכת ללא שנטען כי עובר הליך שיקומי בין כותלי בית הסוהר. במצב דברים זה לא נמצאו נסיבות אשר יובילו לסטייה לקולא ממתחם העונש ההולם.

שיקול ההגנה על הציבור מפני הנאשם :

הגם שמעשי הנאשם חמורים למדי ועברו מכביד מאוד בעבירות דומות לא מצאתי כי עברו הפלילי המכביד מצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם אשר הינו רחב דיו במקרה זה.

קביעת העונש הראוי :

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

בהתאם לסעיף 40 יא' לחוק העונשין, בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדר מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. לצורך גזירת דינו של הנאשם שבפני נתתי את הדעת לנסיבות הבאות:

א. **פגיעת העונש בנאשם** - הנאשם בפניו בן 33. אין חולק כי לעונש מאסר ממושך השלכה על הנאשם שבפניו אך לא ניתן לומר במקרה זה כי הפגיעה קשה כאותה פגיעה שיש בהטלת עונש מאסר על אדם שזהו מאסרו הראשון שעה שלחובת הנאשם שבפניו מאסרים קודמים רבים בעברו והוא מרצה תקופת מאסר ממושכת. כמו כן לא מצאתי כל תימוכין לטענת הנאשם כי צפוי היה להשתחרר בחודש מאי הקרוב.

ב. **הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו** ולא הוכיח בפני בית המשפט חזרה למוטב או מאמץ לחזור למוטב ומהתנהלותו במהלך הדיונים בבית המשפט ניכר כי אין בו כל חרטה על המעשים בגינם הורשע.

הגם שזכות מוקנית שמורה לנאשם לנהל משפטו עד תום, הרי שהנאשם לא יכול ליהנות מהקלה בעונש השמורה למי שחסך זמן שיפוטי יקר, זמנם של העדים וב"כ הצדדים והראה חרטה ושינוי דרכיו מתחילתו של ההליך הפלילי או אף במהלכו.

ג. **לחובת הנאשם עבר פלילי מכביד מאוד** הכולל הרשעות בביצוע עבירות אלימות קשות וחמורות כדוגמת עבירות הצתת מבנה, פציעה כשהעבריין מזויין (מספר עבירות), מעשה סדום שלא בהסכמה חופשית, הדחה באיומים ובכח, חבלה חמורה, החזקות סכינים שלא למטרה כשרה בגין ריצה תקופות מאסר ממושכות (במקרה אחר הופסקו ההליכים והוצא צו אשפוז כפוי).

עם זאת ניכר כי מאסרים ממושכים אלו לא הרתיעו הנאשם מלשוב לסורו גם בתוך כותלי בית הסוהר.

עיון בשלל כתבי האישום וגזרי הדין אליהם הפנתה המאשימה בטיעוניה לעונש ת/4 עד ת/12 מעלה כי הנאשם פעל במשך שנים באלימות פיסית ומילולית כנגד סוהרים (ת/4 - שלושה כתבי אישום נפרדים, ת/5, ת/6, ת/8, ת/9, ת/10, ת/11, ת/12) תוך שאינו מהסס לאיים על סוהרים בפגיעה בגופם ואף לתקוף סוהרים.

גם מאסרים על תנאי ברי הפעלה שהוטלו על הנאשם בת/4 (3 חודשים) ות/5 (6 חודשים) לא הרתיעו הנאשם מלשוב לסורו.

הנאשם טען בפני כי התבגר וכי אינו עובר עוד עבירות אף ניכר מצבר פסקי הדין שהוגשו לעיון בית המשפט והמקרה הנוכחי שארע אך לפני שנה כי לא כך הוא הדבר.

יתרה מכך, בתי המשפט התחשבו התחשבות מיוחדת בנאשם בגזרי הדין שהוטלו עליו ת/4, ת/5 שעה שבגזר הדין ת/4 הוטל עליו עונש מאסר כולל בן 10 חודשים, מהם 6 חודשים בחופף. בגזר הדין ת/5 הוטל על הנאשם מאסר בפועל בן 15 חודשים אשר כולו ירוצה בחופף. ניכר כי התחשבות זו נוצלה על ידי הנאשם לרעה וכי המסר השיפוטי במתן הזדמנות נוספת לנאשם חרף עברו הפלילי האלים והמכביד לא פורש נכונה בידי הנאשם שבפני.

ד. **הרתעה אישית**

לאור התנהגותו של הנאשם במהלך ביצוע העבירות בגין הורשע, היעדר נטילת אחריות מצדו של הנאשם בגין מעשיו, חוסר הבנתו במהלך הדיונים שהתקיימו בבית המשפט בהליך זה את החומרה והפסול במעשיו ועבר פלילי מכביד מאוד המצביע על היעדר מורא הנאשם מהחוק ואנשי אכיפת החוק מצאתי כי על העונש שיוטל על הנאשם להרתיע הנאשם מלחזור לסורו ולעבור שוב העבירות בגין הורשע.

ה. הרתעת הרבים :

על העונש במקרה זה לבטא סלידתו של בית המשפט מהשמעת איומים כנגד עובדי ציבור לרבות השמעת איומים מצד אסירים כלפי אנשי שירות בתי הסוהר וניסיון לתוקפם ובכך לספק הגנה הולמת לעובדי הציבור.

לאור כל האמור לעיל מצאתי כי העונש הראוי במקרה זה ממוקם במדרג הבינוני של מתחם העונש ההולם. זאת בהינתן הפגיעה בערכים המוגנים, עברו הפלילי המכביד מאוד של הנאשם בביצוע עבירות אלימות חמורות בכלל וביצוע עבירות אלימות רבות כנגד סוהרים בפרט והצורך בהרתעתו האישית. יחד עם זאת נתתי דעתי לפגיעה המוגבלת בערכים המוגנים במקרה זה שעה שהנאשם לא תקף את הסוהרים (גם אם לא השלים התקיפה בשל תושיית הסוהרים ופעולתם המהירה).

באשר לעתירת הנאשם לחפיפת המאסרים על תנאי אשר תלויים ועומדים כנגדו (בני שלושה ושישה חודשים) נתתי דעתי למצוות המחוקק והלכת בית המשפט העליון כפי שנסקרה בע"פ 2336/16, ע"פ 2410/16 ריאד מזראיב נ' מ"י (ערעור וערעור שכנגד), פורסם במאגרים המשפטיים (14.12.17) :

32. עם זאת, בנקודה אחת, וחרף הכלל האמור בדבר אי מיצוי הדין במסגרת ערכאת הערעור, נראה כי יש לקבל את טענת המשיבה בערעורה שכנגד, והיא כי יש להורות על ריצוי המאסרים המותנים שהוטלו על המערער במסגרת הרשעתו בפרשת 2012, באופן מצטבר זה עם זה ובמצטבר עם הטלת עונש המאסר במקרה זה, ולא באופן חופף. זאת, נוכח הוראת סעיף 58 לחוק העונשין, על פיה ככלל, תקופת מאסר על תנאי תרוצה באופן מצטבר על פני התקופה שנקבעה לעונש מאסר בפועל, כאשר בית המשפט רשאי לסטות מכלל זה אך מטעמים שיירשמו. כך גם, ככל שגדלה מידת הזיקה בין העבירה הנוכחית לבין העבירה שבגינה הוטל עונש המאסר המותנה, כך תיטה הכף לטובת החלת ברירת המחדל של צבירת עונשים על פני החלתם בחופף (ראו גם: ע"פ 5974/13 מוחמד עודה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקאות 12-14 (16.1.2014); ע"פ 8265/13 מלכיאל נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה נ"ח (10.3.2016)). בענייננו, לא נמצאו טעמים המצדיקים השתת העונשים באופן חופף, כחריג לכלל של הצטברות עונשים. אדרבה, נוכח עברו הפלילי של המערער והעובדה שלא בחל מלשוב לסורו בחלופ זמן מועט ביותר, חרף המאסרים המותנים אשר הוטלו עליו בגין ביצוע מעשים דומים בעבר אשר כשלו מלהרתיעו, נוטה הכף בבירור לכיוון ברירת המחדל של צבירת עונשים על פני החלתם באופן חופף (ראו למשל: ע"פ 1880/14 עמאש נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (19.11.2014)). זאת גם נוכח העובדה שעונש המאסר על תנאי שנגזר על המערער לא מילא, וזאת בלשון המעטה, את תכליתו ההרתעתית (ע"פ 4716/12 מדינת ישראל נ' דטסה, [פורסם בנבו] פסקאות 21-22 (6.6.2013)). אשר על כן ובצירוף נסיבות העבירה הנוכחית, קיימים טעמים כבדי משקל להפעיל את עונשי המאסר על תנאי באופן מצטבר - הן לגבי היחס בין שתי תקופות המאסר על תנאי שהוטלו על המערער, האחת למשך 18 חודשים והשניה למשך 6 חודשים, והן לגבי הצטרפותן לעונש המאסר בפועל שנקבע בתיק זה.

באשר לעתירת הנאשם לחפיפת עונש המאסר שיוטל עליו בתיק זה עם עונש המאסר שמרצה בתיק קודם קבע בית

המשפט העליון כי במקרה בו יש מקום להעדיף את שיקולי הגמול וההרתעה, יש מקום להורות על צבירת עונשי המאסר ולא חפיפתם:

"13. אף טענת המבקש בדבר חפיפת העונש דינה להידחות. לשיטתו כאמור, סעיף 45(ב) לחוק העונשין קובע כי עונש מאסר נוסף אשר מוטל על נידון שעה שזה מרצה עונש מאסר אחר בגין הרשעתו בעבירה אחרת ראוי שיוטל בחופף לתקופת המאסר אותה מרצה.

טענה זו אין לה על מה שתסמוך.

סעיף 45(ב) לחוק העונשין קובע כי: "מי שנידון למאסר ולפני שנשא כל עונשו חזר ונידון למאסר, ובית המשפט שדן אותו באחרונה לא הורה שישא את ענשי המאסר, כולם או מקצתם, בזה אחר זה, לא ישא אלא עונש מאסר אחד והוא של התקופה הארוכה ביותר."

כפי שכבר נקבע לא אחת, הוראת סעיף 45(ב) היא "הוראה טכנית-פרשנית-ניטרלית שנועדה אך למלא את החסר מקום שבית המשפט לא קבע במפורש אם העונשים ירוצו באופן חופף או במצטבר" (ע"פ 7904/14 ואזנה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (22.02.2015)), ואין בה כדי לקבוע כלל או עקרון מנחה של חפיפת עונשים.

אדרבא, ככל ובית משפט סבור כי שיקולי הגמול וההרתעה גוברים על שיקולים אחרים, תגבר הנטייה לצבור את עונשי המאסר במלואם או בחלקם (ע"פ 6535/01 קוזירוב נ' מדינת ישראל פ"ד נז(3) 562 (5.5.2003)).

אני סבור כי גישה זו מבטאת היטב את החומרה שיש לייחס למעשיו של מי שאינו נרתע מביצוע עבירות לאחר הרשעה בדין ובעת ריצוי מאסר בפועל. בוודאי שאין לתגמל נידון על התנהגות פושעת זו, ועל הזלזול הבוטה בהוראות החוק, בדרך של חפיפת עונשי המאסר שהוטלו עליו (ע"פ 5443/98 מדינת ישראל נ' מנשרוב [פורסם בנבו] פסקה 3 (27.12.1999), וההפניות שם).

בנסיבות העניין, בדין קבעו הערכאות הקודמות כי אין "לתגמל" את המבקש על המעשים שביצע בזמן שהלה מרצה את עונשו בגין עבירה אחרת, ואין מקום להתערב בקביעתן לפיה עליו לרצות את עונשו במצטבר לעונש המאסר אותו ריצה בזמן ביצוע העבירה."

(ר' רע"פ 3346/19 אמיר ג'בארה נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים (28.5.129))

מן הכלל אל הפרט :

לאחר שמיעת טיעוני הצדדים בסוגיה מצאתי כי יש מקום להפעלת המאסרים על תנאי התלויים ועומדים כנגד הנאשם וזאת במצטבר לעונש שיוטל על הנאשם בתיק זה ובמצטבר זה לזה וכן מצאתי מקום להורות על צבירתו של עונש המאסר הכולל שיוטל על הנאשם לכל עונש מאסר שמרצה כיום בתיק אחר. באתי לכדי קביעה זו נוכח שיקול הרתעת היחיד במסגרת גזירת עונשו של הנאשם בשל עברו הפלילי המכביד מאוד בעבירות אלימות בכלל ונגד סוהרים בפרט, היעדר מורא החוק ורשויות אכיפת החוק על הנאשם, היעדר לקיחת אחריות וחרטה, שיקול הרתעת הרבים בכלל ואוכלוסיית האסירים בפרט ועקרון הלימה המקבל ביטוי בגזר דינו של הנאשם שבפניי.

זאת ועוד, לא מצאתי כי במקרה זה מתקיימות נסיבות מיוחדות או אחרות אשר יצדיקו חפיפה חלקית או מלאה של עונש המאסר עם עונש מאסר אחר שמרצה כיום הנאשם בתיק אחר כדוגמת גיל צעיר של נאשם, הודאה בהזדמנות הראשונה, הבעת חרטה על המעשים, נסיבות חיים חריגות, היעדר עבר פלילי משמעותי, מאסר ראשון והצורך להרחיק הנאשם מעולם הפשע (ר' תפ. 5140/06 מ"י נ' אברהם אברמוב, פורסם במאגרים המשפטיים (01/07/2007)).

לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ המאשימה והנאשם, שקלתי הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ושאינן קשורות בביצוע העבירה ועיינתי בראיות שהובאו לעונש, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר לתקופה של 6 חודשים.

ב. אני מורה על הפעלת המאסר על תנאי בן 3 חודשים שהוטל בתיק 48815-08-16 (שלום באר שבע) מיום 9.5.18 וכן מאסר על תנאי בן 6 חודשים שהוטל על הנאשם בתיק 51579-03-17 (שלום טבריה) מיום 2.1.18. המאסרים על תנאי שהופעלו ירוצו במצטבר זה לזה ולעונש המאסר שהוטל על הנאשם בתיק זה.

סה"כ מאסר בפועל שירצה הנאשם 15 חודשים וזאת במצטבר לכל עונש מאסר שמרצה הנאשם בתיק אחר.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים החל מהיום לא יעבור עבירה בה הורשע בתיק זה ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.

תוכן גזר הדין הוסבר לנאשם על ידי בית המשפט.

אני מורה לרשויות שב"ס להעביר עותק מגזר הדין לעיון הנאשם בדחיפות.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי בנצרת.

ניתנה והודעה היום ט' טבת תשפ"א, 24/12/2020 במעמד הנוכחים.

נר מישורי לב טוב, שופט - ס. הנשיא

הוקדעלידימגיחייט